

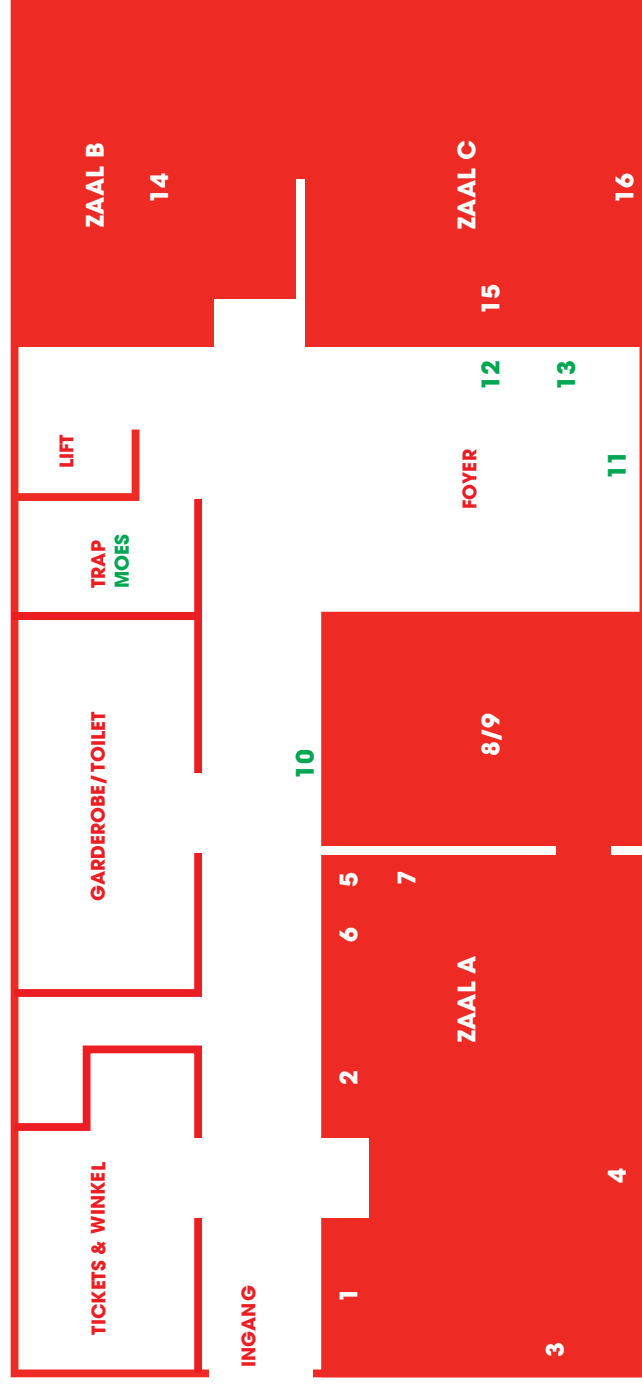
**ARTIFICIAL
AMSTERDAM**
DE STAD ALS KUNSTWERK
TENTOONSTELLING

**DE APPEL
ARTS CENTRE**

PRINS HENDRIKKADE 142
1011 AT AMSTERDAM
020 625 56 51
WWW.DEAPPEL.NL

29 JUNI - 13 OKTOBER 2013
OPEN TOT 20:00 UUR

BEL-ETAGE

RESTAURANT MOES BEVINDT ZICH IN HET SOUTERRAIN

ZAAL A

- 1** **ARNOLDUS MONTANUS**, Gezicht op Havana, 1671
- 2** **INTI HERNÁNDEZ**, Shared Experience (Amsterdam version), 2005
- 3** **ED VAN DER ELSKEN**, Een Fotograaf Filmt Amsterdam, 1982
- 4** **THOMAS HIRSCHHORN & MARCUS STEINWEG**, Spinoza Map, 2007
- 5** **KENDELL GEERS**, Four Letter Corner Piece (Homage to the Black Square), 2013
- 6** **ROYAL DE LUXE**, Desgarones, 1987
- 7** **LAWRENCE WEINER**, Storyboard Plowmans Lunch, 1982
- 8** **BERT HAANSTRA**, En de Zee Was Niet Meer, 1956
- 9** **LAWRENCE WEINER**, Plowmans Lunch, 1982

FOYER

- 10** **KUANG-YU TSUI**, Invisible City: Sea Level Leaker, 2006
- 11** **JAN ROTHUIZEN**, Fantasio, 2013
- 12** **FERNANDO SÁNCHEZ CASTILLO**, N/T acrylic on uniform, 2013
- 13** **FERNANDO SÁNCHEZ CASTILLO**, Pegasus Dance, 2007

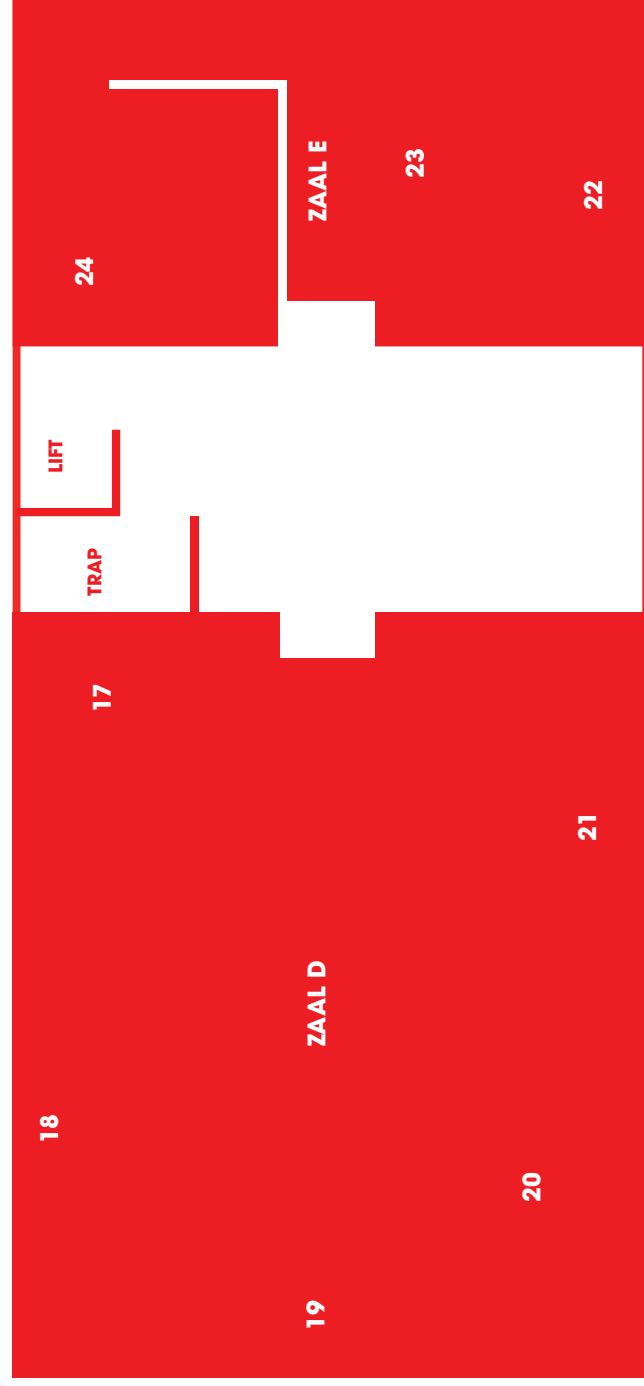
ZAAL B

- 14** **EGLE BUDVYTYTE & BART GROENENDAAL**, Multiple Deviations from a Form of Psychomagic for the Dutch, 2013
- a. As if You Are Catching a Bomb (video)
- b. Shaking Children (intervention/video)
- c. Paranoia in the Zoo (proposal for an intervention)
- d. Inauguration of the Loop (performance)

ZAAL C

- 15** **RODERICK HIETBRINK**, My Father's Nature, 2011
- 16** **BARBARA VISSER**, Moving Rooms: Baroque ceiling (copy), Amsterdam Museum depot, 2013

EERSTE VERDIEPING

DE BIBLIOTHEEK BEVINDT ZICH OP DE TWEDE VERDIEPING

ZAAL D

17 **JAMES BECKETT**,
Dowsing Schools:
Preliminary Findings
and Corresponding
Survey Kit, 2013

18 **CRISTINA LUCAS**,
Red Stijl, 2013

19 **CARLOS GARAICOA**,
Escala 1:1, 2013

20 **LINDA BANNINK**,
Portret van een Stad
in 8 Ruimtes,
1998 – 2008

a. Dood, 2.02 min
b. Paashaas, 2.55 min
c. Ik Ben, 1.54 min
d. Vlieger, 2.04 min
e. Dam, 1.03 min
f. Koe, 1.39 min
g. Vlag, 2.20 min
h. Schapen, 1 min

21 **LARA ALMÁRCEGUI**,
Wasteland Map
Amsterdam, Guide
to the Empty Sites of
Amsterdam, 2000

ZAAL E

22 **PHILIPP KREMER**,
Bestimmter Ort
[certain place], 2013

23 **MOUNIRA AL SOLH**,
A City Guide in Low
Literacy: the Dairy
Part, 2013

24 **HANS OP DE BEECK**,
Staging Silence (2),
2013

TUIN MOES

25 **GLENDA LEÓN**,
Every Flower is a
Shape of Time, 2013

ARTIFICIAL AMSTERDAM

DE STAD ALS KUNSTWERK

29 JUNI — 13 OKTOBER 2013

Beste bezoeker,

In 2013, het jaar waarin Amsterdam zich zelfbewust op de kaart zet als culturele hotspot, gaan wij op zoek naar de stad achter de gepolijste historische grachtengevels en de citymarketing campagnes. De tentoonstelling Artificial Amsterdam, samengesteld door de gastcuratoren Gerardo Mosquera i.s.m. Rieke Vos, onderzoekt Amsterdam als stad vol tegenstellingen. Historisch en hedendaags. Statig en bruisend. Vrijzinnig en liberaal, maar ook veilig en vertrouwd. Open en kosmopolitisch, maar ook dichtgetimmerd door regels. Is Amsterdam een kunstmatige stad? Of bevindt zich achter de façade van schijnbare structuur en regelmaat een heel ander Amsterdam, dat lang niet zo gecontroleerd is? Is Amsterdam een werelds dorp? En hoe is deze stad een inspiratiebron voor kunstenaars? Diverse nationale en internationale kunstenaars die allemaal een bijzondere band met de stad hebben, reageren op deze vraagstukken.

In de hedendaagse samenleving speelt het stedelijke leven een grote rol. Terwijl aan het begin van de twintigste eeuw slechts tien procent van de wereldbevolking in steden woonde, leeft inmiddels al de helft van alle mensen in een stedelijke omgeving. Steden wereldwijd vinden moeizaam omgang met deze grote

demografische, economische, sociale en culturele veranderingen, maar Amsterdam lijkt de klappen te pareren met een vangnet aan regels en een strikt geregisseerde ruimtelijke ordening.

De Colombiaanse filosoof Armando Silva vergeleek de wijze waarop mensen een stad beleven met hoe zij een kunstwerk ervaren; als het resultaat van een subjectieve relatie die alledaagse patronen overstijgt. Hij heeft de psychologie onderzocht die ten grondslag ligt aan de 'urban imaginaries', de 'denkbeeldige schetsen' die bewoners maken van een stad. Silva stelt dat die 'schetsen' van bewoners meer impact kunnen hebben dan openbare kunst: zij brengen hun stad via esthetische verbeelding tot leven.

De vraag is wat er dan gebeurt als kunstenaars die in een stad leven, reageren op de wijze waarop deze door veel inwoners wordt ervaren. Artificial Amsterdam gaat dat experiment aan!

De curator Gerardo Mosquera, die sinds 1995 meerdere malen per jaar in Nederland te gast is als adviseur van de Rijksacademie van beeldende kunsten, sprak in de loop der jaren met veel kunstenaars die tijdelijk in de stad verbleven, en merkte dat zij vaak de term kunstmatig gebruikten als ze hun ervaring met de Nederlandse hoofdstad omschreven. Amsterdam is in veel opzichten een gemaakte stad. De binnenstad oogt als een tijdloze ansichtkaart en is inmiddels Unesco erfgoed. Gedeeltelijk gewonnen op de zee, beantwoordt de hoofdstad aan het Nederlandse cliché van het door mensen geschapen landschap. Bedacht, gepland en geconstrueerd. Zorgvuldig gebouwd op palen in moerassige veegrond.

De term kunstmatig heeft echter niet alleen betrekking op het fysieke en historische karakter, maar ook op het leven in de stad, de omgangsvormen, de strikt georganiseerde vrijheid. Amsterdam is klein en beheersbaar, waardoor regels en bureaucratie gemakkelijk af te dwingen zijn. Het is een stad waar alles tot ver achter de komma geregeld is. Een stad die daardoor veilig en aangenaam is maar weinig ruimte laat voor eigen invulling en spontane interventies, voor zogenaamde ‘grijze zones’ waar onverwachte gebeurtenissen kunnen plaatsvinden.

De tentoonstelling Artificial Amsterdam wil dit ambigue karakter van de hoofdstad centraal stellen met werk van een reeks internationale kunstenaars die Amsterdam vanuit vele perspectieven belichten. De tentoonstelling lijkt daarin een indirecte opvolger van Amsterdam Revisited: A'dam & Eve: On sex, tolerance and other dependencies (de Appel arts centre, 2002) waarin drie jonge curatoren uit Ierland, Duitsland en Italië het cliché van Amsterdam als progressieve stad analyseerden en reageerden op de vermeende seksuele vrijheid in Nederland.

We hopen dat de kunstenaars in Artificial Amsterdam u er toe aan zetten om de stad, haar clichés en haar mythes, vanuit een veelheid aan invalshoeken te (her)zien.

Met vriendelijke groet,

de tentoonstellingsmakers

Curatorial Programme and developed various projects in public spaces for SKOR | Foundation for Art and Public Domain.

DIRECTOR: ANN DEMEESTER
PRODUCTION: TONY HOFMAN,
ARIANNE KAMSTEEG

MARKETING AND PUBLICITY:

MARIEKE ISTHA

SETUP: SJOERD TIM AND HIS TEAM

TEXTS AND EDITING: RIEKE VOS, ANN

DEMEESTER, GERBRAND KOREVAAR

TRANSLATION: WORD AND PICTURES

DESIGN: THONIK

PRINTING: DE BESTE PRINT BV

WITH THANKS TO SNS REAAL

CULTURFONDS, AC/E, RONMANDOS

SPECIAL THANKS TO: JUANA DE

AIZURU, RIJSAKADAMIE VAN

BEELDDE KUNSTEN

DEELNEMENDE KUNSTENAARS VAN A-Z

MOUNIRA AL SOLH, A CITY GUIDE IN LOW LITERACY: THE DAIRY PART, 2013

Hoe wordt een bepaalde nationale, culturele en religieuze identiteit je opgedrongen door een sociale omgeving? Wat vind ik daarvan en hoe ga ik daarmee om? Dit zijn centrale vragen in het werk van de in Beirut geboren Mounira Al Solh (LB, 1978). Sinds enkele jaren maakt ze NOA (Not Only Arabic), een tijdschrift waarvan per editie slechts één exemplaar verschijnt. In de laatste editie van NOA onderzoekt Al Solh uiteenlopende verschijningsvormen van taal en hoe het in ons leven ingrijpt. Voor Artificial Amsterdam onderzocht Al Solh hoe geschreven taal een invloed heeft op onze beleving van de stad. Ze ging op stap met een groepje laaggeletterden, mensen die om wat voor reden dan ook niet goed hebben leren lezen en schrijven. Dit werk ontvouwt zich in een kleurrijke route gebaseerd op deze ontmoetingen, bedoeld voor de bezoekers om mee te nemen.

Artificial Amsterdam was assembled by Gerardo Mosquera, co-founder of the Havana Biennale, in collaboration with Rieke Vos. Since the early 1980s Mosquera (CU, 1945) has organized numerous international exhibitions around the world. He has been working lately with art in the urban space, as in his projects in Cordoba, Liverpool, Mexico City, Panama, and other cities. The Dutch art historian Rieke Vos (1981) has curated exhibitions involving contemporary art and architecture. She was a participant in the de Appel

CREDITS

The film Ploewmans Lunch by Lawrence Weiner (US, 1942), was produced by de Appel arts centre in 1982. A ploughman's lunch is a light lunch of bread, cheese and a pickle served in English pubs. The name Ploewman also refers to the 14th century poem Piers Plowman, by William Langland, which deals with the quest for truth and redemption. Several eccentric characters and a number of children who live near the water appear in the film, setting it recognizably in Amsterdam. Their English and Dutch conversations are rather impenetrable, larded with references to the debates in art theory going on at the time. On the one hand the film pictures Amsterdam as an international art centre, and on the other seems to poke fun at the art debates of the day.

28 MINUTES

LAWRENCE WEINER, PLOWMANS LUNCH, 1982

the floor) can lead to entirely new and unforeseen expressive potential.

LARA ALMÁRCEGUI, WASTELAND MAP AMSTERDAM, GUIDE TO THE EMPTY SITES OF AMSTERDAM, 2000

De diaserie en kaart Wasteland Map Amsterdam van Lara Almárcegui (SP, 1972) vertelt een alternatief verhaal over Amsterdam. Het werk ontstond in 2000, gedurende haar verblijf aan de Ateliers, en kwam voort uit de benauwende observatie dat de architectuur en stadsplanning van het overvolle Amsterdam geen ruimte vrij laat voor eigen invulling. Alles staat vast en wordt gecontroleerd. Almárcegui ging op zoek naar vrije ruimtes in de stad, plekken die nog wel mogelijkheden bieden en waar de toekomst nog vorm kan krijgen. Ze vond die in braakliggende terreinen. Deze plekken zijn zowel in verval als in transitie. Ze hebben ongekende mogelijkheden, maar zijn eigenlijk tijdelijk bevroren.

Almárcegui documenteerde en beschreef de braakliggende terreinen precies zoals ze deze in 2000 aantrof – groen, met onkruid overwoekerd, hier en daar een vervallen hekwerk. Nu, 13 jaar later, hebben sommige plekken een nieuwe bestemming gevonden, terwijl anderen zich in een oneindige tussenfase lijken te bevinden.

Nadat Lara Almárcegui in Amsterdam haar eerste ‘wasteland map’ ontwikkelde, reisde ze vervolgens de hele wereld over om op verschillende plekken braakliggende terreinen op te sporen. Ze bracht deze in kaart en in steden als Taipei, Zaragoza en Genk kreeg ze het

BARBARA VISSER, MOVING ROOMS: BAROQUE CEILING (COPY), AMSTERDAM MUSEUM DEPOT, 2013

With a textile piece that covers a whole wall, Barbara Visser reaches back to the first resident of the building that is now the home of de Appel arts centre, the wealthy tobacco importer Jan Agges Scholten, Lord of Aschat (1690-1772). The place where Visser's tapestry is now to be seen was constructed for him as a richly decorated dining and reception room in the then fashionable Louis XIV style. The room had green paneling with gilded accents and a ceiling lavishly painted with didactic scenes. When the building became a school in 1899 the city council decided that it would be safer if the Green Room was moved to the Stedelijk Museum, where until the 1970s it was displayed as a period room. The paneling presently resides in crates in the depot of the Amsterdam Museum.

Visser photographed these crates, and based on these images had a tapestry woven, permitting the period room to return to its original location again in an unexpected form. Her tapestry here lies partially on the floor, a reference to the 18th century custom of reusing expensive wall paper and tapestries after a moving house, even if the new space was not really suitable. Visser demonstrates that justice is not always done to historic artefacts in a new location, but also that a different context and use of history on cal materials (the rolled up tapestry on

voor elkaar om de plekken, in overleg met eigenaren en overheden, de status van ‘permanent braakliggend terrein’ te geven. Het zijn een soort monumenten voor vrije ruimte, creatieve ondoeltreffendheid en eeuwige potentie geworden.

LINDA BANNINK, PORTRET VAN EEN STAD IN 8 RUIMTES, 1998 - 2008

DOOD, 2.02 MIN
PAASHAAS, 2.55 MIN
IK BEN, 1.54 MIN
VLEIEGER, 2.04 MIN
DAM, 1.03 MIN
KOE, 1.39 MIN
VLAG, 2.20 MIN
SCHAPEN, 1 MIN

Filmmaakster Linda Bannink (NL, 1975) presenteert acht films die ze tussen 1998 en 2008 heeft gemaakt in en rondom Amsterdam. Ze registreerde met haar camera gewone en schijnbaar onbeduidende momenten in het grootstedelijk leven; een oudere man die uit zijn raam kijkt of een aantal schapen voor een snelweg. Met een scherp oog voor bijzondere situaties in het alledaagse leven – soms lijken de beelden wel geënceneerd – laat ze zien hoe de gewone werkelijkheid in een stad als Amsterdam soms absurde trekjes kan vertonen. Ondanks de statische cameravoering en het ontbreken van een plot, ervaar je als kijker een spanningsboog. Bannink verkent subtiel de grenzen tussen iets dat gebeurt, zou kunnen gebeuren of juist niet gebeurt.

KUANG-YU TSUI, INVISIBLE CITY: SEA LEVEL LEAKER, 2006 4 MINUTES

age to the policeman, who functions as an armoured beacon in metropolitan conflict situations. In addition Sánchez Castillo screens his film Regasus Dance (2007), in which two armoured vehicles with water canon perform a sensual water ballet. Against the background of the setting sun and the Rotterdam harbour the vehicles appear to be just dancers, entwined in a sort of mating ritual.

The work of Kuang-Yu Tsui (TW, 1974) often is set in the cities where he has lived for periods of time, for instance during his residency at the Rijksakademie van Beeldende Kunsten in Amsterdam. His action videos, as he himself calls them, are objective records of particular actions or performances in public spaces, from Taipei to London and from Liverpool to Amsterdam. He subtly makes fun of the urban environment and social codes and etiquette, examining certain clichéd characteristics of a city with a sense of humour and for their absurdity. In this film Tsui wanders around Amsterdam. When he comes into an area below sea level, his jacket begins to spray water. Unlike the legendary Hans Brinker, who stopped the water by sticking his finger in the dike, our artist is bound to lose the archetypical Dutch struggle with the water, no matter what he does.

arts centre was then one of the first pop temples in The Netherlands, the renowned Fantasio. Together with Paradiso and the avant-garde Shafly Theater, in the years 1968-69 Fantasio was the most important place in the underground and youth culture in the country, famed (and notorious) not only across Europe but also overseas. Popular bands like Pink Floyd performed here, and it was the cradle of the Dutch soft drug culture. Rothuizen takes you on a guided tour of this tumultuous period in the building's history, drawing on popular myths, recollections of visitors, and factual sources.

ROYAL DE LUXE, DESGARONES (VIDEO OF A THEATRICAL PERFORMANCE), 1987

Royal de Luxe is a street theatre group from Nantes. The company has been around since 1979 and in the past 30 years has attained an international reputation for their large-scale marionette productions. At the invitation of Steve Austen, the former director of the Theater Instituut Nederland (TIN), they performed for the first time in The Netherlands in 1987. That year Amsterdam was the cultural capital of Europe.

This video presents images of the ritualistic performance Royal de Luxe gave that year. The energetic scenes of fiery, travel-ing trams and autos that smash onto the Dampjein from high in the air, evidence a totally different cultural climate than we know today. Unhindered by strict safety

JAMES BECKETT (ZA/NL), DOWSING SCHOOLS: PRELIMINARY FINDINGS AND CORRESPONDING SURVEY KIT, 2013

Voor Artificial Amsterdam heeft James Beckett (ZA/NL, 1977) op semi-archeologische wijze en met behulp van een speculatieve historische onderzoeksmethode de stad Amsterdam geanalyseerd: met een wichelroede. De wichelroede is een eeuwenoud instrument, dat zowel voor het vinden van water en metalen, als in de archeologie gebruikt wordt. De techniek heeft zich historisch bewezen, maar kent nauwelijks wetenschappelijke erkenning en wordt vaak als een vorm van bijgeloof beschouwd.

Samen met wichelroedelopers heeft Beckett een aantal schoolpleinen in Amsterdam bezocht om te onderzoeken wat zich onder de speelplaatsen bevindt en welke functies deze plekken vroeger hadden. De school, als een symbool voor kennisoverdracht en voor de toekomst, wordt hiermee een plaats waar ouderwetse, geheimzinnige of zelfs charlatanachtige technieken gebruikt worden om onze omgeving waar te nemen en te begrijpen. Beckett laat op die manier zien dat een kunstenaar een beschrijver kan zijn van onbekende, mysterieuze geschiedenissen. “Ik ben geen historicus, geen journalist, geen bron van ontdekkingen op het gebied van geschiedenis. Interactie met de geschiedenis heeft geen vaste uitkomsten. Hoe losser ik het houd, hoe rijker de resultaten kunnen zijn.”, zegt hij zelf.

FERNANDO SÁNCHEZ CASTILLO, N/T, ACRYLIC ON UNIFORM, 2013

PEGASUS DANCE, 2007

12 MINUTES

regulations and the bureaucratic itch for permits, the theatre-makers of Royal de Luxe worked closely with the Public Transit Authority (GVB) for months on this tempestuous and partially improvised spectacle.

In his sculptures, videos and performances Fernando Sánchez Castillo (ES, 1970) often bites back in ironic ways against the symbols of political and religious might. For instance, for Sonbeek 2010 he produced a sculptural fountain in which dictators like Stalin, Franco, Louis XIV and Mussolini spit jets of water at one another.

For Artificial Amsterdam he made a new, life-size sculpture of a policeman from the Riot Squad. Clad in a uniform from the 1970s, this sculpture refers to the Nieuwmarkt riots, which then took place only a stone's throw from the Appel arts centre, a protest against urban interventions and the demolition of housing for the construction of a metro station. “Before the charge the agents were greeted with stones, paint bombs, soapstone power and smoke bombs,” intones a newswreader in a Polygoon newsteel from April, 1975. But the sculpture also reminds us of the recent unrest in cities like Madrid, Athens and Istanbul. This image is an ironic hom-

HANS OP DE BEECK, STAGING SILENCE (2), 2013 20 MINUTEN

In de video Staging Silence (2) creëert Hans Op de Beeck (BE, 1969) een aaneenschakeling van fictieve ruimtes. Suiker wordt sneeuw, een aardappel een rotspartij in het water, een gloeilamp een ondergaande zon. Twee anonieme handen bouwen, met allerlei gebruiksvoorwerpen en materialen, wonderlijke werelden. De beelden die zich ontvouwen zijn vervreemdend en herkenbaar tegelijkertijd. Stedelijke omgevingen, natuurlijke landschappen, interieurs en meer abstracte, atmosferische beelden wisselen elkaar af. Zoals het menselijk brein met een eclectische mix van beelden, informatie en fantasieën de herinnering vorm geeft, zo schuiven in deze video beelden in elkaar totdat geleidelijk herkenbare voorstellingen ontstaan. De theatrale belichting en de dramatische muziek van de Engelse musicus Scanner maken het geheel tot een verstild décor waaraan de kijker zelf betekenis kan geven.

EGLE BUDVYTYTE & BART GROENENDAAL, MULTIPLE DEVIATIONS FROM A FORM OF PSYCHOMAGIC FOR THE DUTCH, 2013

In het kader van Artificial Amsterdam hebben de kunstenaars Egle Budvytyte (LT/NL, 1982) & Bart Groenendaal (NL, 1975) voor het eerst gezamenlijk een nieuw kunstwerk ontwikkeld. Multiple Deviations from a Form of Psychomagic for the Dutch bestaat uit een serie werken waarmee de kunstenaars met behulp van de 'psycho-magische methode' het 'onderbewuste' in het stedelijke leven aan willen spreken. Psycho-magie is een therapeutische methode – ontwikkeld door Alejandro Jodorowsky – die kunst, Oosterse filosofie, mystiek en moderne psychotherapie met elkaar combineert. Budvytyte & Groenendaal brengen hun tijdelijke interventies op uiteenlopende openbare locaties in de stad; een basisschool, een dierentuin en een financieel centrum.

1. AS IF YOU ARE CATCHING A BOMB (VIDEO)

In deze video vraagt iemand die zich voordoet als een zwaargewonde (Budvytyte zelf) aan bankiers en zakenmannen om poses aan te nemen die zijn afgeleid van beelden van recente opstanden en revoluties. Haar overtuigingskracht als slachtoffer en de cryptische verwoording van de instructies brengen de zelfverzekerde mannen in een kwetsbare positie.

For Artificial Amsterdam de Appel arts centre asked Rothuizen to produce a large format drawing for the central hall of its premises, dealing with a period from the rich history of the building. Jan Rothuizen went back to the late 1960s. The present location of de Appel

The artist Jan Rothuizen (NL, 1968) is a storyteller on paper. He talks with people, observes them, does research, until he has made himself at home in a subject. Then he analyzes a place or a city in his drawings, in texts and images. He surveys the reality of his subject sharply, playfully, and with the requisite humour, never losing sight of its complexity.

JAN ROTHUIZEN, FANTASIO, 2013

continent. The present capital of Cuba, the home town of the curator of this exhibition, Gerardo Mosquera, was then a fortified, flourishing port city, the place where the Spanish "silver fleet" gathered to transport all the riches from the Indies to Spain – same fleet that was partially captured by Piet Hein near Havana in 1628. Although Montanus depiction of the site is accurate in general terms, he projected his memories of Amsterdam in his print. The silhouette of Havana is manipulated and takes on characteristics of the 17th century appearance of Amsterdam: we see Gothic churches (which didn't exist in The Americas) and a dome similar to the ones crowning some towers in Amsterdam. The 'new world' is depicted as a mirror image of the 'old world', of Europe. The exotic and the strange are represented in an artificial way as familiar and recognizable.

This view of Havana appeared in 1671 in The New and Unknown World by Arnoldus Montanus (1625-1683), and somewhat later in the same year in John Ogilby's America: Being the Latest, and Most Accurate Description of the New World. The two books are regarded as the earliest encyclopaedias of the American

ARNOLDUS MONTANUS, VIEW OF HAVANA, 1671

There are art historians who have seen a connection between the straight lines and angular planes in Piet Mondrian's famous abstract paintings and the characteristic Dutch landscape with its rigidly delineated pastures surrounded by drainage ditches. Especially for Artificial Amsterdam Cristina Lucas (ES, 1973), known for her playful, humorous and theatrical video animations and video performances, has made a video that departs visually from the work of Mondrian. Several male and female pole dancers display their skills against an abstract geometric background. They dance with the lines, get the planes hot and bothered, seduce the colours. De Stijl artists principally used the primary colours, red, yellow and blue. In this video red predominates, as Lucas deftly connects the rational colour and geometric composition theories in De Stijl and the sensuality and eroticism of the Red Light District.

CRISTINA LUCAS, RED STYLE, 2013 6 MINUTES

Het werk reflecteert op de impact van beelden uit de media, op de gender-verhoudingen en op de rol van de kunstenaar als provocateur.

2. SHAKING CHILDREN (INTERVENTIE / VIDEO)

Budvytyte en Groenendaal hebben een workshop 'schudden' aangeboden aan kinderen op verschillende basisscholen in Amsterdam. Shaken is een Yoga techniek om het lichaam te bevrijden van spanningen door heel precies te schudden en trillen met de ledematen. Het doel is om door de bewegingen de autonomie van het individu te onderstrepen en innerlijk barrières op te heffen. In de video zien we de kinderen, die paradoxalerwijs instructies krijgen om zichzelf te bevrijden, aarzelen tussen onbegrip, weerstand en overgave aan de voorgestelde bewegingen.

3. PARANOIA IN THE ZOO (PROPOSAL FOR AN INTERVENTION)

Deze fotomontage is een illustratie voor een concreet voorstel om de tekst 'SOMETHING IS NOT RIGHT HERE' als graffiti aan te brengen op de binnenmuur van het buitenverblijf van de leeuwen in Artis.

4. INAUGURATION OF THE LOOP (PERFORMANCE EN AUDIO-INSTALLATIE)

Conversaties, achtergrondgeluiden en beats klinken uit auto's die 's avonds almaar rondjes rijden op een rotonde in Amsterdam-West. Het is een soort choreografie met auto's, een groeps gesprek met een open einde.

ED VAN DER ELSKEN, EEN FOTOGRAAF FILMT AMSTERDAM, 1982 10 MINUTEN

De geboren Amsterdammer Ed van der Elskén (NL, 1925-1988) fotografeerde en filmde zijn stad veelvuldig. Slingerend door de binnenstad schoot hij zijn foto's, veelal na contact te hebben gelegd met de mensen die hem boeiden. Een zomer lang liep en reed hij al filmend door Amsterdam. Het werd zijn sensitieve en uiterst persoonlijke portret van de stad en haar inwoners en tegelijkertijd een tijdsdocument waarin het Amsterdam van de 'wilde' jaren tachtig werd vastgelegd.

CARLOS GARAICOA, ESCALA 1:1, 2013

De stad staat centraal in het werk Carlos Garaicoa (CU, 1967). In een interview zei Garaicoa eens: 'Everyday I walk through the city and feel its intensity' ... 'For my work to progress, I need to experience that contradiction between the city's beauty and its terrible realities.' Zijn interesse in architectuur en de sociale structuur van steden mondt uit in installaties, foto's, teksten of modellen. Garaicoa vertelt verhalen naar aanleiding van gebouwen, duikt in de geschiedenis van een plek, levert commentaar op mislukte utopische modernistische architectuur of schetst toekomstvisioenen voor een nieuwe stedelijke inrichting. De straat in de grote stad ziet hij als een metafoer voor politiek, cultuur

Flowers are inherently linked with the stereotypical image of The Netherlands and Amsterdam, in part thanks to the tourist industry that has cultivated it with equal fervour. León (CU, 1976) is showing her installation Every Flower is a Shape of Time (2000), an installation with 600 real flowers and one single artificial flower. The real flowers gradually wither during the exhibition, while the artificial flower remains frozen in time. León visualizes transience and mortality next to artificial eternal life.

OF TIME, 2013 EVERY FLOWER IS A SHAPE GLENDA LEÓN,

The curators of this exhibition asked Kremer to make new work that was based on the central theme of the show. He was given complete freedom to express his subjective experience of Amsterdam in the work. This resulted in a series of paintings on paper depicting everyday situations. Because Kremer realized the work at the request of the curators and within the thematic context of the exhibition, the boundaries of artistic freedom were in a certain sense limited. Thus it was a further challenge for Kremer to explore the borders of creativity within the parameters of the commission. He also sought out these limits in his own working methods, choosing the colours in his paintings by random selection.

en geschiedenis. Op de ramen van de tentoonstellingszaal in de Appel zijn de plannen te zien voor een imaginaire stad. De gebouwen zijn geconstrueerd van verschillende meetinstrumenten: geodriehoeken, linialen en halve cirkels – geometrische oppervlaktes waarop stedelijke verhalen zich laten projecteren.

KENDELL GEERS, FOUR LETTER CORNER PIECE (HOMAGE TO THE BLACK SQUARE), 2013

Het werk van Kendell Geers (ZA/BE, 1968) staat bol van politieke en historische verwijzingen, referenties naar de kunstgeschiedenis, literatuur en film, religie en seks. Voor deze tentoonstelling ontwikkelde hij een muurschildering. Een zwart vierkant is aangebracht in een bovenhoek van de zaal. Het werk is geïnspireerd op het beroemde Zwart Vierkant uit 1915 van Kazimir Malevitsj (1879-1935), de Russische schilder die goed vertegenwoordigd is in het Stedelijk Museum. Dit schilderij – de absolute abstractie – was oorspronkelijk door Malevitsj hoog in een hoek opgehangen, een plek die in Russische huishoudens traditioneel was gereserveerd voor iconen en vanwaar het schilderij als het ware de hele ruimte kon overzag. Hier ontmoette de goddelijke en de sterfelijke wereld elkaar. Geers' vierkant is maar vanaf één plek in de ruimte goed te zien. Door een grafisch lijnenspel vervormt de schildering als je op een andere plek gaat staan. Het werk staat hiermee ook in de traditie van de vroege perspectivische constructies van

needed to achieve that happiness. In another publication, his Theological Political Treatise (1670), Spinoza argues for freedom of worship and tolerance. The book ends with a laudatory discussion of the freedom that Amsterdam afforded its citizens. "I am a fan of Spinoza and his Ethics. The book is relevant for many questions in our own day," explains Hirschhorn.

PHILIPP KREMER,
BESTIMMER ORT
(CERTAIN PLACE)
2013

In 2012 Philipp Kremer (DE, 1981) wrapped up his residency at the Rijksakademie van Beeldende Kunsten with large figurative paintings of groups of people, which seem to freeze social harmony and human emotions. The pictures are both optimistic in subject and sombre in mood. Kremer's point of departure is an interest in mainstream culture. He is fascinated by stereotypical and cliché images or moments which express the self-image of individuals or societies. He compares his approach with that of a filmmaker, and calls his paintings "physical one-image-silent movies".

My Father's Nature is a short film about a hobby practised by the father of the artist Roderick Hietbrink (NL, 1975). Hietbrink's father is an amateur taxidermist, someone who prepares and mounts dead animals. We see the man lovingly and painstakingly preparing the animals,

5 MINUTES MY FATHER'S NATURE, 2011 RODERICK HIETBRINK,

How can people give shape to their individuality in a public space that is tightly controlled by the government? Inti Hernández (CU, 1976) shows photos of his 2005 performance Shared Experience (Amsterdam version). In the performance he integrated his personal space into public space by copying the pattern on the kitchen floor of his home in Cuba onto the sand exposed where a pavement in Amsterdam had been taken up. Hernández annexed the public space briefly, without any permits. In the generally spic and span Amsterdam, he left behind a temporary imprint of his own environment, and with it of his cultural background. The performance referred to ways in which newcomers can, and must, acquire a place in a different context. It is a fitting theme in Amsterdam, a city marked and defined by a long tradition of migration and cultural diversity.

2005 SHARED EXPERIENCE (AMSTERDAM VERSION), INTI HERNÁNDEZ,

INTI HERNÁNDEZ, SHARED EXPERIENCE (AMSTERDAM VERSION), 2005

Hoe kunnen mensen hun individualiteit vorm geven in een openbare ruimte die strak geregisseerd wordt door de overheid? Inti Hernández (CU, 1976) toont foto's van zijn performance Shared Experience (Amsterdam version) uit 2005. Hij integreerde toen zijn persoonlijke omgeving in de publieke ruimte door het patroon van de keukenvloer van zijn woning in Cuba te kopiëren in het zand van een openliggende stoep in Amsterdam. Hernández annexeerde de openbare ruimte kortstondig, zonder vergunning. In het doorgaans netjes aangeveegde Amsterdam, liet hij tijdelijk een afdruk achter van zijn culturele achtergrond. De performance refereerde aan manieren waarop nieuwkomers een plek moeten en kunnen verwerven in een andere context. Een passend thema in Amsterdam, een stad getekend en bepaald door een lange traditie van migratie en culturele diversiteit.

RODERICK HIETBRINK, MY FATHER'S NATURE, 2011 5 MINUTEN

My Father's Nature is een korte film rondom een hobby van de vader van kunstenaar Roderick Hietbrink (NL, 1975). Hietbrinks' vader is een taxidermist, iemand die dode dieren opzet. We zien de man liefdevol en secuur

de Amsterdamse kunstenaar Jan Dibbets (1941). De schildering spelt viermaal het woord 'fuck', wat onder meer verwijst naar de beroemde en beruchte Amsterdamse sex-industrie, die tegenwoordig door de Gemeente Amsterdam tot enkele straten op de wallen wordt teruggebracht.

BERT HAANSTRA, EN DE ZEE WAS NIET MEER, 1956 26 MINUTEN

Filmmaker Bert Haanstra (NL, 1916-1997) maakte En de Zee Was Niet Meer in opdracht van de Rijksoverheid. De documentaire laat beelden zien van de visserscultuur in Zuiderzeestadjes die met het afsluiten van de Zuiderzee door de Afsluitdijk bedreigd werd. Hij portretteert het dagelijks leven, de rijke regionale tradities en gebruiken, die door de kunstmatige totstandkoming van nieuw land drastisch veranderen. De film toont een verscheurd Nederland, waarin lokale folklore en traditie botsen met een ander typisch Nederlands fenomeen: het winnen van leefruimte op het ons omringende water. De titel is ontleend aan de Bijbel: 'En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbijgegaan, en de zee was niet meer' (Openbaringen 21).

With his Ethics the rationalist Dutch philosopher and pioneer of the Enlightenment Baruch Spinoza (1632-1677) sought to show how one could be happy, and what philosophy of life is

Over the past several decades Thomas Hirschhorn (CH/FR, 1957) has created a series of monuments to great philosophers. The installations are an homage to the achievements of Western art and culture, made with ordinary materials, in close cooperation with various groups of participants who live in the immediate vicinity of the monument. In this way two Spinoza Monuments were created in Amsterdam, in 1999 and in 2009, first in Amsterdam's Achterburgwal, in the middle of the Red Light District, and ten years later in the Bijlmer for the 60-day Bijlmer Spinoza Festival. Between these two projects, in cooperation with Marcus Steinweg, he produced the Spinoza Map shown here, in which the central concepts in Spinoza's thought are represented and the relation between the philosopher and Amsterdam is illuminated.

THOMAS HIRSCHHORN & MARCUS STEINWEG, SPINOZA MAP, 2007

a process in which the original skin is fitted over a carefully measured form duplicating their body. The intimate portrait takes an unexpected and disorienting twist when the man places his animal collection back in the woods. The natural world that he had so carefully appropriated is returned to nature in artificial form.

beesten prepareren, een proces waarbij de oorspronkelijke huid over een op maat gemaakt kunstlichaam wordt aangebracht. Het intieme portret neemt een onverwachte en vervreemdende wending als de man een selectie van zijn dierencollectie weer terugplaatst in een bos. De natuurlijke wereld die hij zich zo zorgvuldig had toegeëigend, wordt in kunstmatige vorm teruggegeven aan de natuur.

THOMAS HIRSCHHORN & MARCUS STEINWEG, SPINOZA MAP, 2007

Thomas Hirschhorn (CH/FR, 1957) heeft de afgelopen decennia een reeks monumenten gecreëerd voor grote filosofen. De installaties zijn een eerbetoon aan de verworvenheden van de Westerse kunst en cultuur, gemaakt met alledaagse materialen en in nauwe samenwerking met uiteenlopende groepen deelnemers, woonachtig in de directe omgeving van het monument. Zo ontstond in 1999 en in 2009 in Amsterdam een Spinoza Monument. Eerst aan de Oudezijds Achterburgwal midden op de Wallen en tien jaar later in de Bijlmer voor het 60-daagse The Bijlmer Spinoza-Festival. In de tussentijd maakte hij i.s.m. filosoof Marcus Steinweg de hier tentoongestelde Spinoza Map, waarin centrale concepten uit Spinoza's denken worden weergegeven en de relatie tussen de filosoof en Amsterdam inzichtelijk wordt.

De vrijzinnig Nederlandse denker en aanjager van de Verlichting, Baruch

BERT HAANSTRA, AND THERE WAS NO MORE SEA, 1956

26 MINUTES

in any other location. In this, Geerts' square also joins the tradition of the early perspective constructions by the Amsterdam artist Jan Dibbets (b. 1941). The painting spells the word 'fuck' four times, an allusion to Amsterdam's famous (and infamous) sex industry, among other things, which the present City administration would like to see confined to the space of several streets.

The filmmaker Bert Haanstra (NL, 1916-1997) made *And There Was No More Sea* as a commission from the Dutch national government. The documentary shows images of the fishing culture in the small ports around the Zuiderzee that was threatened by the closure of the Afsluitdijk, turning the Zuiderzee into the IJsselmeer. He portrayed their everyday life, the rich regional traditions and customs, which were being drastically altered by the artificial creation of new IJsselmeer polders. The film shows a divided Netherlands, in which local folklore and tradition collides with another typically Dutch phenomenon: reclaiming land from the surrounding waters for living space. The title derives from the Bible: 'And I saw a new heaven and a new earth, for the first heaven and the first earth were past away, and there was no more sea.' (Revelations 21:1)

Spinoza (1632-1677), wilde met zijn *Ethica* aangeven hoe de mens gelukkig kan worden en welke gedragsleer daarvoor nodig is. In een andere publicatie, het Theologisch-politiek traktaat (1670), pleit Spinoza voor godsdienstvrijheid en tolerantie. Het boek eindigt met een prijzende beschouwing over de vrijheid die Amsterdam zijn burgers biedt. "Ik ben een fan van Spinoza en zijn boek *Ethica*. Het is actueel voor veel vragen van vandaag de dag", aldus Hirschhorn.

PHILIPP KREMER, 'BESTIMMTER ORT (CERTAIN PLACE)'

Philip Kremer (DU, 1981) rondde in 2012 de Rijksakademie van beeldende kunsten af met grote figuratieve schilderijen van groepen mensen, waarin sociale harmonie en menselijke emoties lijken te bevriezen. Het zijn beelden met een optimistisch onderwerp, maar ook met een sombere stemming. Kremer vertrekt vanuit een interesse in mainstream cultuur. Hij is gefascineerd door stereotiepe en cliché beelden of momenten, waarin het zelfbeeld van mensen en maatschappijen tot uiting komt. Hij vergelijkt zijn benadering met die van een filmmaker en noemt zijn schilderijen "physical one-image-silent-movies".

Kremer heeft van de tentoonstellingsmakers de opdracht gekregen een werk te maken dat is gebaseerd op het centrale thema van de tentoonstelling. Hij heeft volledige vrijheid gekregen om zijn subjectieve ervaring van Amsterdam in

KENDALL GEERS, FOUR LETTER CORNER PIECE (HOMAGE TO THE BLACK SQUARE), 2013

tells stories based on buildings, delves into the history of a place, offers commentary on failed utopian, modernistic architecture, or sketches future perspectives on new urban designs. He sees the street in big cities as a metaphor for politics, culture and history. On the windows of the exhibition hall in de Appel you can see the plans for an imaginary city. The buildings are constructed from various technical drawing instruments: triangles, rulers and protractors – geometric surfaces on which viewers can project urban narratives.

The work of Kendall Geerts (ZA/BE, 1968) is bursting with political and historical references, allusions to art history, literature and film, religion and sex. For Artificial Amsterdam he developed a mural. A black square is painted near the ceiling in a corner of the gallery. The work is inspired by the famous 1915 Black Square by Kasimir Malevich (1879-1935), the Russian painter who is so well represented in the Stedelijk Museum. Malevich originally hung this painting – the absolute abstraction – high in a corner, a place in Russian homes which was traditionally reserved for icons, and where the painting could overlook the whole space. There the divine and the mortal worlds meet. Geerts's square can only be seen well from one spot in the space. Through a graphic play of lines, the painting is distorted if you stand

beeld te vatten. Dit heeft geresulteerd in een serie schilderijen (op papier) van alledaagse situaties. Doordat Kremer het werk realiseerde op verzoek van de curatoren en binnen de thematische context van de tentoonstelling zijn de kaders van de artistieke vrijheid in zekere zin beperkt. De uitdaging aan Kremer was dan ook om de grenzen van de creativiteit binnen de parameters van de opdracht te verkennen.

Deze grenzen zoekt hij ook in zijn eigen werkmethoden op. Nadat Kremer de compositie van zijn schilderijen secuur opbouwt, laat hij door blind kleuren te kiezen het kleurgebruik volledig aan het toeval over.

GLENDALÉÓN, EVERY FLOWER IS A SHAPE OF TIME, 2013

Bloemen zijn inherent verbonden aan het stereotiepe beeld van Nederland en Amsterdam, mede dankzij de toeristische industrie die dit met verve cultiveert. Denken we maar aan zeventiende-eeuwse Vanitas-stillevenen met bloemen; tulpomanie; eindeloze bollenvelden; de Keukenhof; de Bloemenmarkt op het Singel. Glenda León (CU, 1976) toont hier de installatie *Every flower is a shape of time* uit 2000, een installatie met 600 echte bloemen en een enkele namaak bloem. Gedurende de tentoonstelling vergaan de echte bloemen geleidelijk, terwijl de kunstbloem bevroren is in de tijd. León verbeeldt de tijdelijkheid en vergankelijkheid naast het kunstmatige eeuwig leven.

The city is central to the work of Carlos Garaicoa (CU, 1967). In an interview Garaicoa once said, 'Everyday I walk through the city and feel its intensity... For my work to progress, I need to experience that contradiction between the city's beauty and its terrible realities.' His interest in architecture and the social structure of cities results in installations, photographs, texts or models. Garaicoa

CARLOS GARAICOA, ESCALA 1:1, 2013

Born and raised in Amsterdam, Ed van der Elsken (NL, 1925-1988) frequently photographed and filmed his city. He shot his photos while wandering through the heart of the city, generally after making contact with people who fascinated him. Through one summer he filmed while walking and riding through Amsterdam. This film is a sensitive and personal portrait of the city and its residents, as well as a timely document of Amsterdam during the 'wild' 1980s.

ED VAN DER ELSKEN, A PHOTOGRAPHER FILMS AMSTERDAM, 1982 10 MINUTES

4. INAUGURATION OF THE LOOP (PERFORMANCE AND AUDIO INSTALLATION)
Conversations, background noises and beats sound from automobiles circling a roundabout. The performance is like a choreography with cars, an open-ended group conversation.

CRISTINA LUCAS, RED STIJL, 2013 6 MINUTEN

Er zijn kunsthistorici die een verband hebben gezien tussen de rechte lijnen en hoekige vlakken op Piet Mondriaans beroemde abstracte schilderijen en het typisch Nederlandse landschap met strak afgebakende weilanden omgeven door sloten. Speciaal voor Artificial Amsterdam heeft Cristina Lucas (SP, 1973) – bekend van speelse, humoristische en theatrale videoanimaties en –performances – een video gemaakt die visueel vertrekt vanuit het werk van De Stijl kunstenaars als Mondriaan. Een paaldanser toont haar kunnen tegen een abstracte geometrische achtergrond. Ze danst met de lijnen, beroert de vlakken, verleidt de kleuren. De Stijl kunstenaars gebruikten voornamelijk de primaire kleuren rood, geel en blauw. In deze video overheerst rood, waarmee Lucas op lichtvoetige wijze een verband legt tussen de rationele kleurtheorieën en het weloverwogen kleurgebruik van De Stijl en de sensualiteit en erotiek van het prostitutiedistrict.

ARNOLDUS MONTANUS, GEZICHT OP HAVANNA, 1671

Dit gezicht op Havana verscheen in 1671 in *Die Nieuwe en onbekende Weereld...* van de Nederlandse theoloog en historicus Arnoldus Montanus (1625-1683) en iets later in het zelfde jaar in John Ogilby's *America: Being the Latest*,

3. PARANOIA IN THE ZOO (PROPOSAL FOR AN INTERVENTION)
This photograph is an illustration of a graffiti that reads 'something is not right here', applied to the inside wall of the lion cage at Artis Zoo.

2. SHAKING CHILDREN (INTERVENTION/VIDEO)
Budytyte & Groenendaal offered a workshop 'shaking' to pupils from primary schools in Amsterdam. Shaking is a Yoga technique for freeing the body from tension by very precisely shaking and vibrating the limbs. The goal is to underscore the autonomy of the individual through movement and remove inner barriers. In the video we see the children paradoxically following directions to liberate themselves – hesitating between incomprehension, resistance and dedication towards the instructed movements.

1. AS IF YOU ARE CATCHING A BOMB (VIDEO)
In this video a badly wounded Budytyte asks bankers and businessmen to assume poses that are based on media-images of recent protests, uprisings and revolutions. Her persuasion as a victim and her cryptic instructions bring the confident men in a vulnerable position. The work reflects on the impact of the mediated images as well as on gender relations and the role of the artist as provocateur.

and Most Accurate Description of the New World. Beide boeken worden gezien als de vroegste encyclopedieën van het Amerikaanse continent. De huidige hoofdstad van Cuba, de thuisbasis van de curator van deze tentoonstelling Gerardo Mosquera, was toen niet meer dan een klein vestingstadje. De graveur heeft echter zijn fantasie de vrije loop gelaten en er een levendige voorstelling van een florierende havenstad van gemaakt. Grote Europese kerken en een oriëntaalse koepel domineren het stadsgezicht. Het silhouet van de stad Cuba is gemanipuleerd en kreeg kenmerken van het zeventiende-eeuwse stadsaanzicht van Amsterdam. De 'nieuwe' wereld ziet er hierdoor uit als een spiegelbeeld van de 'oude wereld', van Europa. Het exotische en het vreemde wordt op een kunstmatige manier als vertrouwd en bekend afgebeeld.

JAN ROTHUIZEN, FANTASIO, 2013

Tekenaar Jan Rothuizen (NL, 1968) is een verhalenverteller op papier. Hij praat met mensen, observeert, doet onderzoek, en maakt zich zo een onderwerp eigen. Vervolgens ontleedt hij in zijn tekeningen in tekst en beeld een plek of een stad. Hij brengt de werkelijkheid op een gelaagde manier in kaart: scherp, speels, en met de nodige humor.

De Appel arts centre heeft Rothuizen gevraagd om ter gelegenheid van Artificial Amsterdam in de centrale hal van het gebouw een monumentale tekening te maken over een periode uit de rijke geschiedenis van het pand.

For Artificial Amsterdam the artists visited different schools in Amsterdam together with dowzers Beckett and Egle Budvytyte (LT/NL, 1982) & Bart Groenendaal (NL, 1975) have developed works together for the first time. Their piece consists of a series of works in which the artists address the 'unconscious' aspects of urban life, on the base of Psycho-magic. Psycho-magic is a therapeutic method – developed by Alejandro Jodorowsky – that combines art, Eastern philosophy, mysticism, and modern psychotherapy. Budvytyte &

EGLE BUDVYTTE & BART GROENENDAAL, MULTIPLE DEVIATIONS FROM A FORM OF PSYCHOMAGIC FOR THE DUTCH, 2013

time, but has earned hardly any scientific acknowledgement, and is often seen as a form of superstition. Together with dowzers Beckett visited different schools in Amsterdam to investigate what lies underneath them, and what function these places used to have. The school, as a symbol for passing on knowledge and for the future, here becomes a place where old-techniques are used to investigate and understand our environment. In this way Beckett shows how an artist can be a narrator of unknown, mysterious histories. As Beckett puts it, "I am not a historian, not a journalist, not a source of discoveries in the field of history. Interaction with history has no predictable outcomes. The more loosely I approach it, the richer the results can be."

Jan Rothuizen gaat terug naar het einde van de jaren zestig. De huidige locatie van de Appel arts centre was toen één van de eerste poppodia van Amsterdam, het roemruchte Fantasio. Samen met Paradiso en het avant-gardistische Shaffy theater was Fantasio in de periode 1968-69 de belangrijkste plek in de underground- en jongerencultuur in Nederland en bekend en berucht tot ver over de landgrenzen. Hier traden populaire bands als Pink Floyd op en kwam de Nederlandse softdrugscultuur tot ontwikkeling. Rothuizen neemt je mee naar deze bewogen periode van het pand, puttend uit populaire mythes, herinneringen van bezoekers en feitelijke bronnen.

ROYAL DE LUXE, DESGARONES (VIDEO- IMPRESSIE VAN PERFOR- MANCE), 1987

Royal de Luxe is een straattheatergroep uit Nantes. Het gezelschap bestaat al sinds 1979 en heeft de afgelopen dertig jaar internationale bekendheid gekregen met hun grootschalige marionettenproducties. Op uitnodiging van Steve Austen, voormalig directeur van het Theater Instituut Nederland (TIN), traden ze in 1987 voor het eerst op in Nederland. Dat jaar was Amsterdam culturele hoofdstad van Europa.

Deze videoregistratie toont de beelden van de ritualistische voorstelling Desgarones uit 1987. De energieke beelden van brandende rijdende trams

For Artificial Amsterdam, James Beckett (ZA/NL, 1977) analyzed the city using a semi-archaeological and speculative method of historical research – a dowsing rod. The dowsing rod is a centuries-old instrument for finding water and metals. The technique has proven itself in prac-

JAMES BECKETT, DOWSING SCHOOLS: PRELIMINARY FINDINGS AND CORRESPONDING SURVEY KIT, 2013

In his video –premiered in this exhibition — Op de Beek (BE, 1969) creates a chain of imaginary spaces. Sugar becomes snow, a pot to a mass of rocks in the water, a light bulb the setting sun. Two anonymous hands build marvellous worlds from all sorts of utilitarian objects and other materials. The images that unfold before your eyes are disorienting and recognizable at the same time. Urban environments, natural landscapes, interiors and more abstract, atmospheric scenes follow one another. Just as the human brain gives shape to memory with an eclectic mix of images, information and fantasies, so this video telescopes images until recognizable pictures gradually arise. The theatrical lighting and the dramatic music by the English musician Scanner turn the images into a quiescent decor to which viewers themselves can attribute meaning.

HANS OP DE BEECK, STAGING SILENCE (2), 2013 20 MINUTES

en auto's die vanaf grote hoogte op het Damplein te pletter slaan, wijzen op een heel ander cultureel klimaat dan we vandaag de dag kennen. Ongehinderd door strenge veiligheidsvoorschriften en bureaucratische vergunningendrift, werkten de theatermakers van Royal de Luxe maandenlang nauw samen met het Gemeente Vervoersbedrijf aan dit onstuimige en deels geïmproviseerde spektakelstuk.

FERNANDO SÁNCHEZ CASTILLO, N/T, ACRYLIC ON UNIFORM, 2013

PEGASUS DANCE, 2007 12 MINUTEN

Fernando Sánchez Castillo (SP, 1970) keert zich met zijn sculpturen, video's en performances vaak op ironische wijze tegen de symbolen van politieke en religieuze macht. Zo maakte hij voor Sonsbeek 2010 een fonteinsculptuur waarin dictatoren als Stalin, Franco, Lodewijk XIV en Mussolini elkaar met water bespuwen.

Nu maakte hij een nieuwe levensgrote sculptuur van een ME-er. Gekleed in een uniform uit de jaren zeventig verwijst dit beeld naar de Nieuwmarkt rellen die toen op een steenworp afstand van de Appel arts centre plaatsvonden, als protest tegen de stedelijke veranderingen en huizensloop in het kader van de aanlag

Linda Bannink (NL, 1975) presents eight films that she made between 1998 and 2008 in and around Amsterdam. With her camera she recorded ordinary and apparently insignificant moments in metropolitan life: an older man looking out of his window, or a number of sheep in front of a motorway. With a sharp eye for unusual situations in everyday life – sometimes the images appear to be staged – she reveals how the common-place reality in a city like Amsterdam can sometimes take on absurd features. Despite the static camera handling and the absence of a plot the viewer experiences a narrative arc. Bannink subtly explores the boundaries between something that happens, that could happen, or doesn't happen at all.

**LINDA BANNINK,
PORTRAIT OF A CITY IN 8
SPACES, 1998 - 2008**
DEATH, 2.02 MIN
EASTER BUNNY, 2.55 MIN
I AM, 1.54 MIN
KITE, 2.04 MIN
DAM, 1.03 MIN
COW, 1.39 MIN
FLAG, 2.20 MIN
SHEEP, 1 MIN

'permanent wastelands' – sites that have become monuments for free space, creative inefficiency and eternal potential.

van de metro. "Voor de bestorming waren de agenten onder andere ontvangen met stenen, verf, speksteenpoeder en rookbommen", aldus een nieuwslezer van het polygoonjournaal in april 1975. Maar de sculptuur herinnert ons ook aan de recente onlusten in steden als Madrid, Sao Paolo, Athene en Istanbul. Dit beeld is een ironische ode aan de politieagent, die functioneert als een geharnast bakken in grootstedelijke conflicten.

Daarnaast toont Sánchez Castillo de film Pegasus Dance (2007) waarin twee pantserwagens met waterkanonnen een sensueel waterballet uitvoeren. Tegen de achtergrond van de ondergaande zon en de Rotterdamse haven lijken de pantserwagens net dansers, met elkaar verstrengeld in een soort paringsritueel.

KUANG-YU TSUI, INVISIBLE CITY: SEA LEVEL LEAKER, 2006 4 MINUTEN

Het werk van Kuang-Yu Tsui (TW, 1974) speelt zich vaak af in de steden waar hij langer verblijft, zoals tijdens zijn residentie aan de Rijksakademie van beeldende kunsten in Amsterdam. Zijn action videos, zoals hij ze zelf noemt, zijn objectieve registraties van bepaalde handelingen of acties in de openbare ruimte, van Taipei tot Londen en van Liverpool tot Amsterdam. Hij neemt de stedelijke omgeving en sociale codes en etiquette subtiel op de hak door met gevoel voor humor en absurditeit in te gaan op bepaalde clichématige kenmerken van een stad.

After Almarçegui developed her first 'wasteland map' in Amsterdam she travelled around the world to map out similar fallow sites in various places. In cities like Taipei, Zaragoza and Genk, she successfully negotiated with the owners and authorities to establish some state of expectation.

others are still in what seems an infinite places have found a new purpose, while there. Now, 13 years later, some of these weeds, with collapsing fences here and them in 2000 – green, overgrown with these waste sites precisely as she found Almarçegui documented and described rarely frozen in time.

unlimited possibilities, but are tempo-both decay and transition. They offer abandoned sites, which are in a state of shape in the future. She found them in ed opportunities to take an unexpected spaces in the city, spots that still provided Almarçegui went out searching for free pre-arranged and tightly controlled. personal interventions. Everything is ning of Amsterdam left little room for crowded architecture and urban plan-her stay at De Ateliers, and arose from the frightening observation that the work was created in 2000, during tells an alternative story about the city. prising Almarçegui's (ES, 1972) piece The series of slides and the map com-

LARA ALMARÇEGUI, WASTELAND MAP, AMSTERDAM, GUIDE TO THE EMPTY SITES OF AMSTERDAM, 2000

In deze film wandelt Kuang-Yu Tsui door Amsterdam. Wanneer hij onder Normaal Amsterdams Peil (ongeveer het gemiddelde zeeniveau) terecht komt begint zijn jas water te sproeien. In tegenstelling tot de legendarische Hans Brinker, die het water stopte door zijn vinger in de dijk te steken, zal deze kunstenaar de archetypische Nederlandse strijd met het water hoe dan ook verliezen.

BARBARA VISSER, MOVING ROOMS: BAROQUE CEILING (COPY), AMSTERDAM MUSEUM DEPOT, 2013

Met een wandvullend tapijt gaat Barbara Visser terug naar de eerste bewoner van het pand van de Appel arts centre, de vermogende tabaksfabrikant Jan Agges Scholten, Heer van Aschat (1690-1772). Op de plek waar nu Vissers tapijt is te zien, liet hij een rijk gedecoreerde eet- en ontvangstkamer in modieuze Lodewijk XIV-stijl bouwen. De kamer had groene Wandbetimmering met goudvergulde accenten en een weelderig gedecoreerd plafond. Toen het pand in 1899 een schoolgebouw werd, besloot de gemeenteraad dat het veiliger was de Groene kamer naar het Stedelijk Museum te verhuizen, waar het tot in de jaren zeventig te zien was als stijkkamer. Tegenwoordig bevindt de betimmering zich in kisten in het depot van het Amsterdam Museum.

Visser heeft deze kisten gefotografeerd en naar aanleiding van die beelden een wandtapijt laten weven, waarmee de

For Artificial Amsterdam Al Solh wanted to specifically investigate how written language influences our experience of the city. For this, she spent several days travelling around Amsterdam with a small group of people with low literacy skills, observing how they experience the city. Based on these intimate meetings she developed A City Guide in Low Literacy: the Gossip Part, a colourful route around the city, intended for the visitors to take with them.

How does a social environment trust a particular national, cultural and religious identity on you? And how do you deal with it as an individual? These are the central questions in the work of the Beirut-born Al Solh (LB, 1978). For several years she has been producing NOA (Not Only Arabic), a journal of which each publication appears in an edition of one copy only. The latest edition of NOA explores diverse phenomena of language and how they affect our lives.

MOUNIRA AL SOLH, A CITY GUIDE IN LOW LITERACY: THE DAIRY PART, 2013

PARTICIPATING ARTISTS (IN ALPHABETICAL ORDER)

stijkkamer in onverwachte vorm weer terugkeert op de oorspronkelijke locatie. Het tapijt ligt hier gedeeltelijk op grond, een verwijzing naar de achttiende-eeuwse gewoonte om kostbaar behang en wandtapijten te hergebruiken na een verhuizing, zelfs als een nieuwe ruimte daar niet geschikt voor was. Visser laat zien dat historische artefacten niet altijd tot hun recht komen op een nieuwe locatie, maar ook dat een andere context en gebruik (het opgerolde tapijt op de vloer) van historisch materiaal een geheel nieuwe en onvoorziene uitdrukingskracht met zich mee kan brengen.

LAWRENCE WEINER, PLOWMANS LUNCH, 1982 28 MINUTEN

De film *Plowmans Lunch* van Lawrence Weiner (VS, 1942) is in 1982 geproduceerd door Stichting De Appel. Een ploughman's (ploeger) lunch is een boerenlunch die je in Engelse pubs kan eten. De naam *Plowman* verwijst ook naar het veertiende-eeuwse gedicht *Piers Plowman* van William Langland, dat gaat over een zoektocht naar waarheid en verlossing. In de film figureren enkele excentrieke figuren en een aantal kinderen die op en bij het water wonen. Herkenbaar Amsterdams dus. Hun Engels- en Nederlandstalige gesprekken zijn daarentegen tamelijk ondoordringdelijk, gelardeerd met referenties aan kunsttheoretische debatten uit die tijd. De film toont enerzijds Amsterdam als internationaal kunstcentrum en lijkt tegelijkertijd het kunstdebat uit die periode op de hak te nemen.

and spontaneous interventions, for those 'grey areas' where unexpected things can take place. The exhibition *Artificial Amsterdam* seeks to spotlight this ambiguous character of the Dutch capital with work by internationally known artists who illuminate Amsterdam from many different perspectives. The exhibition is an indirect successor to Amsterdam Revisited: A Dam & Eve: On sex, tolerance and other dependencies (de Appel arts centre, 2002), in which three young curators from Ireland, Germany and Italy analyzed the cliché of Amsterdam as a progressive city and responded to the putative sexual freedom in The Netherlands. We hope that the artists in *Artificial Amsterdam* will prompt you to see (and perhaps rethink) the city, its clichés and myths, from a variety of new angles. Kind regards, The curators

Dear visitor,

In 2013, the year in which Amsterdam is assertively promoting itself as a cultural hotspot, we have gone in search of the city behind the refined historic façades along the Canal Ring and city marketing campaigns. The exhibition Artificial Amsterdam, curated by guest curator Gerardo Mosquera in cooperation with Rieke Vos, investigates Amsterdam as a city full of contrasts: historic and modern, dignified and bustling, free-thinking and liberal but also safe and reliable – open and cosmopolitan but also bound hand and foot by regulations. Is Amsterdam an artificial city? Or do these apparently ordered façades conceal a completely different Amsterdam – one which is far from as well-regulated? How does this city function precisely, as a source of inspiration for artists? Various artists who have resided in the city and have special bonds with it have responded to these questions.

The urban question is a crucial matter today. While at the start of the 20th century only 10% of the world's population lived in cities, today half of the globe inhabits urban environments. Cities all over the world are finding it difficult to cope with the vast demographic, economic, social and cultural changes that this has caused, but Amsterdam seems to

be able to roll with the punches because of its safety net of regulations and tightly enforced urban planning.

The well-known cultural critic Armando Silva has brought attention to how cities are perceived the same way as artworks are, that is, as the result of a subjective relationship, beyond their material, social and cultural patterns. He investigated the psychology that underlies the 'urban imaginaries' and the 'conceptual sketches' by which the inhabitants of a city recognize it. Silva suggests that the interventions in a city by its residents go beyond those involved in public art: they bring their city to life through their aesthetic imagination. The question then is what happens when artists who live in a city respond to the way in which it is experienced by many of its residents. That experiment is what Artificial Amsterdam is all about!

As an advisor to the Rijksakademie van beeldende kunsten since 1995, curator Gerardo Mosquera visits The Netherlands several times a year. In his conversations with many artists who have lived in Amsterdam temporarily, he noted that they often used the term artificial to describe their experience with the Dutch capital city. It does not allude to the physical character of a city – built on tens of thousands of piles and "stolen" to the sea – but to a general feeling about the city's life, its culture, its submission to tourism, its paradoxical ruled liberal-city... a place where everything is under control, a postcard city. Amsterdam is small and manageable, so that rules and bureaucracy are easy to enforce. As a result, the city is safe and pleasant but with little room for personal expression

COLOFON

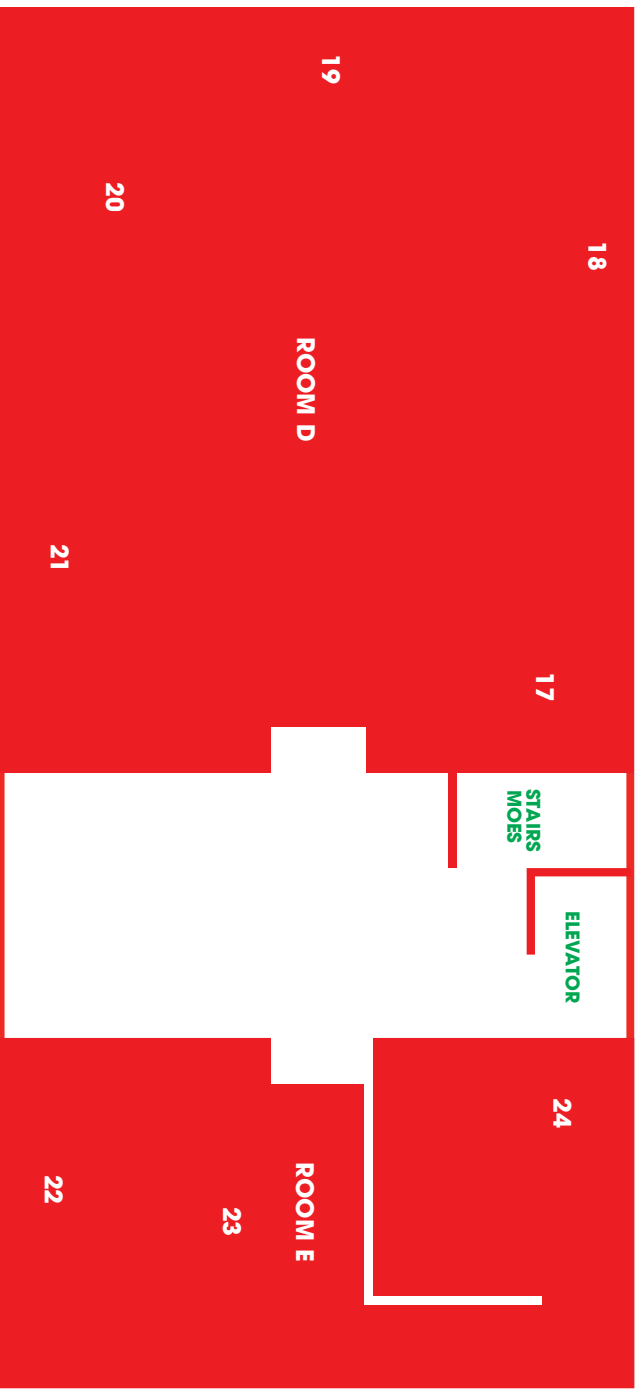
Artificial Amsterdam is samengesteld door Gerardo Mosquera (medeoprichter van de Havana Biënnale en de Johannesburg Biënnale) en Rieke Vos. Sinds begin jaren tachtig organiseerde de Cubaanse Mosquera (1945) vele tentoonstellingen waarin de publieke ruimte centraal staat, in onder meer Mexico City, Liverpool, Santiago, Cordoba en Madrid. Deze wereldreiziger komt sinds 1995 meerdere malen per jaar naar Amsterdam waar hij als gastdocent verbonden is aan de Rijksakademie van beeldende kunsten. De Nederlandse kunsthistorica Rieke Vos (1981) maakt tentoonstellingen met hedendaagse kunst en architectuur. Zij was deelnemer aan het de Appel Curatorial Programme en ontwikkelde voor SKOR | Stichting Kunst en Openbare Ruimte diverse projecten in de openbare ruimte.

DIRECTEUR: ANN DEMEESTER
PRODUCTIE: TONY HOFMAN,
ARIANNE KAMSTEEG
MARKETING EN PUBLICITEIT:
MARIEKE ISTHA
OPBOUW: SJOERD TIM EN TEAM
TEKSTEN EN REDACTIE: RIEKE VOS,
ANN DEMEESTER, GERBRAND
KOREVAAR
VERTALING: WORD AND PICTURES
ONTWERP: THONIK
PRINT: DE BESTE PRINT BV

MET DANK AAN SNS REAAL
CULTUURFONDS, AC/E, RONMANDOS

BIJZONDERE DANK AAN
JUANA DE AIZPURU, RIJKSAKADEMIE
VAN BEELDENE KUNSTEN.

FIRST FLOOR

THE LIBRARY IS LOCATED ON THE SECOND FLOOR

ROOM D

17
JAMES BECKETT,
Dowsing Schools:
Preliminary Findings
and Corresponding
Survey Kit, 2013

18
CRISTINA LUCAS,
Red Stijl, 2013

19
CARLOS GARAICOA,
Escala 1:1, 2013

20
LINDA BANNINK,
Portrait of a City in 8
Spaces, 1998 - 2008

21
Death, 2.02 min
Easter Bunny, 2.55 min
I Am, 1.54 min
Kite, 2.04 min
Dam, 1.03 min
Cow, 1.39 min
Flag, 2.20 min
Sheep, 1 min

21
LARA ALMÁRCEGUI,
Wasteland Map
Amsterdam, Guide
to the Empty Sites of
Amsterdam, 2000

ROOM E

22
PHILIPP KREMER,
Bestimter Ort
[certain place], 2013

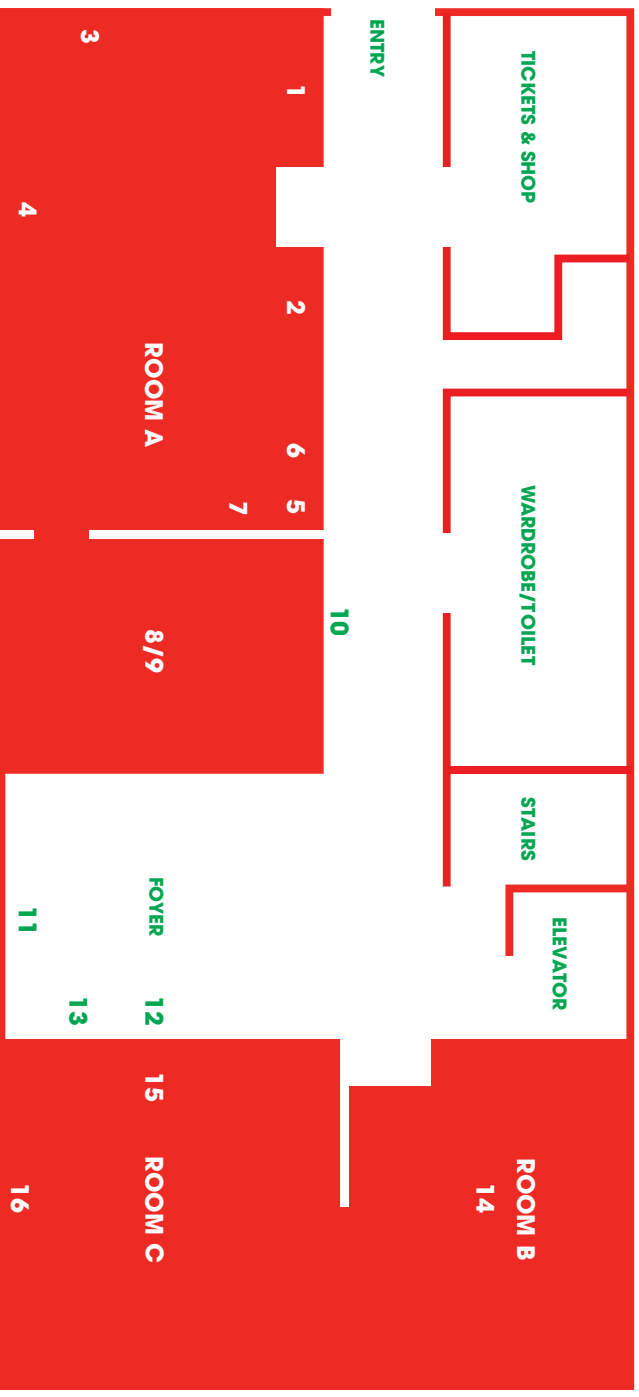
23
MOUNIRA AL SOLH,
A City Guide in Low
Literacy: the Dairy Part,
2013

24
HANS OP DE BEECK,
Staging Silence (2),
2013

GARDEN MOES

25
GLENDA LEÓN,
Every Flower is a
Shape of Time, 2013

GROUND FLOOR

RESTAURANT MOES IS LOCATED IN THE BASEMENT

ROOM A

1
ARNOLDUS MONTANIUS,
Gezicht op Havana, 1671

2
INTI HERNÁNDEZ,
Shared Experience (Amsterdam Version), 2005

3
ED VAN DER ELSEN,
Een Fotograaf Filmt Amsterdam, 1982

4
THOMAS HIRSCHHORN, & MARCUS STEINWEG
Spinoza Map, 2007

5
KENDELL GEERS,
Four Letter Corner Piece (Homage to the Black Square), 2013

6
ROYAL DE LUXE,
Desgarones, 1987

7
LAWRENCE WEINER,
Storyboard Plowmans Lunch, 1982

8
BERT HAANSTRA,
En de Zee Was Niet Meer, 1956

9
LAWRENCE WEINER,
Plowmans Lunch, 1982

FOYER

10
KUANG-YU TSUI,
Invisible City: Sea Level Leaker, 2006

11
JAN ROTHUIZEN,
Fantasio, 2013

12
FERNANDO SÁNCHEZ CASTILLO,
N/T acrylic on uniform, 2013

13
FERNANDO SÁNCHEZ CASTILLO,
Pegasus Dance, 2007

ROOM B

14
EGLE BUDDVYTYTE & BART GROENENDAAL,
Multiple Deviations from a Form of Psychomagic for the Dutch, 2013

a. As If You Are Catching a Bomb (video)
b. Shaking Children (intervention/video)
c. Paranoia in the Zoo (proposal for an intervention)
d. Inauguration of the Loop (performance)

ROOM C

15
RODERICK HIETBRINK,
My Father's Nature, 2011

16
BARBARA VISSER,
Moving Rooms: Baroque Ceiling (Copy), Amsterdam Museum depot, 2013

29 JUNE - 13 OCTOBER 2013
OPEN UNTIL 8:00 PM

EXHIBITION
THE CITY AS ARTWORK
**ARTIFICIAL
AMSTERDAM**

DE APPEL
ARTS CENTRE
PRINS HENDRIKKADE 142
1011 AT AMSTERDAM
020 626 56 61
WWW.DEAPPEL.NL

